

အစီမံအုပ်ချုပ်ရေး ကြားပူးသဘော

(၁)

‘စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာထိပ်သီးညီလာခံကို ၂၀၀၄ ဒီဇင်ဘာတွင် ကမ္ဘာ့အေးကုန်းမြေပေါ်မှာ ကျင်းပမည်’ ဆိုတဲ့ သတင်းကို စ ကြားလိုက်ရတဲ့အခိုက်မှာ ကျနော်ခေါင်းထဲမှာ တော်တော်ရှုပ်ထွေးသွားပါတယ်။

- ကြည့်ကြည့်နူးနူးနဲ့ သာဓုပဲခေါ်လိုက်ရမှာလား၊
- စိတ်မသက်မသာနဲ့ ခေါင်းပဲရမ်းလိုက်ရမှာလား၊
- ဒီအတွက် ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ကြီးကိုပဲ ဂုဏ်ယူလိုက်ရမှာလား၊
- အလွဲလွဲ အချော်ချော်တော့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်ထင်ပါရဲ့လို့ ပူပန်သောကပွားလိုက်ရမှာလား၊
- စက္ကနဲ့အချို့အကြာမှာတော့ ဒါရဲ့အမြေကို ကျနော် ကျကျနနကြီးကိုပဲ ထုတ်လို့ရသွားပါတော့တယ်။

(၂)

ကျနော်က ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတစ်ယောက်ပါ။
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဂုဏ်ယူစရာတွေအပြည့်ရှိခဲ့ပါတယ်။
 ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြန့်ပွားမှုသမိုင်းမှာ သံဂါယနာ (၆)ကြိမ်သာတင်ခဲ့ဖူးတဲ့အထဲမှာကျနော်တို့နိုင်ငံက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်တင်ခဲ့နိုင်လောက်အောင် ရဟန်းအာဇာနည်များထွန်းကားခဲ့တာပါ။
 ပဉ္စမ သံဂါယနာတင်အပြီးမှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဟာ ပိဋကတ်တော်များ အစွန့်ရှည်စွာ တည်စေနိုင်ဖို့ ကျောက်ချပ်ရေပေါင်း ၇၂၉ ချပ်ပေါ်မှာ ၇ နှစ် နှင့် ၅ လကျော်မျှ အချိန်ယူ ကျောက်ထက်အကွဲရာတင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။
 ကမ္ဘာ့အကြီးစားအုပ်ကြီးလို့ နိုင်ငံတကာက အံ့ဩယူရတဲ့ ကုသိုလ်တော်ပါပဲ။
 မွန်လေးတောင်မြေမှာရှိတဲ့ ကုသိုလ်တော်စေတီ မဟာရံအတွင်းမှာ လှိုင်ဂူပြဿဒ်များဖြင့် ကျောက်စာတိုင်များကို တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။
 သခင်နရဲ့ ပါလီမန်အစိုးရလက်ထက်မှာလည်း ကမ္ဘာ့အေးလှိုင်ဂူမှာ နိုင်ငံတကာက မထေရ်မြတ်များကိုပါ ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားပြီး မင်းကွန်းဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တ၊ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား အစရှိတဲ့ မထေရ်မြတ်များနှင့် ဆဌသံဂါယနာကိုတင်ခဲ့နိုင်တာပါ။

(၃)

အခု ... နအဖ စစ်အစိုးရက ကမကထပြုပြီးကျင်းပတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ ကျနော် ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်မယူနိုင်တော့ပါ။
 ဘာကြောင့်လဲ။
 ကျနော်မှာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေရှိခဲ့ပါတယ်။

(၄)

အခုလို ဒီဇင်ဘာလမျိုးပါပဲ။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ကပါ။
 နှင်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေအောင်ကျနေလို့ ထောင်ဖွင့်နောက်ကျတဲ့ တမနက်ခင်းမှာ ...
 ဂန်ဖလားတွေပြည့်နေလို့ ကုတီတက်ရခက်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကို ကျနော်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဂန်ဖလားက (၁)ခန်းကို (၂)လုံးပဲ ပေးထားပြီး ၈ပေ ၁၀ပေ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဆရာတော်တွေ ၅ ပါး၊ ၆ ပါး အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားတာပါ။ ဂန္ဓာရုံတိုက်အုပ် ဆရာတော်၊ ရွှေဘုန်းပွင့် ဆရာတော်၊ သာကေတ ဆရာတော်၊ မဟာဇောဓိ ဆရာတော်၊ မေဒီနီ ဆရာတော်၊ အင်းစိန်ရွာမ ဆရာတော်၊ သိမ်တော်ကြီး ဆရာတော်၊ သရက်တောကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် စာဝါတက်နေတဲ့ သံဃာတော်တွေ။
 အင်္ကျီအဖြူ ပုံမကျ ပန်းမကျတွေနဲ့၊ ပုဆိုးအပြာရောင်ကွက်ထောက်တွေနဲ့။
 အင်းစိန် သီးသန့်အကျဉ်ထောင်ရဲ့ အဆောင်(၁)နှင့် (၂)မှာ တစ်ရာနီးပါးလောက်ရှိတဲ့ သံဃာတွေနဲ့ ပြည့်လုတန်း ဖြစ်သွားရတယ်။
 ရန်ကုန်က ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေကို မွှေနှောက်ဖမ်းဆီးပြီး၊ စစ်ကြောရေးစခန်းတွေမှာ သင်္ဘန်းဆွဲချွတ်၊ လူဝတ်လဲခိုင်းပြီး အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့လိုက်တာပါ။
 တိပိဋကတ် (၃)ပုံ နှုတ်ငုံအောင်ထားပြီးတဲ့ ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဦးသုမင်္ဂလ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ (၂)ပုံအောင်ထားတဲ့ ဂန္ဓာရုံတိုက်အုပ် ဆရာတော်ဦးထိုဏ္ဍကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကြာသီဟ၊ စေတီယင်္ဂီ စာမေးပွဲတွေကို ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ထားတဲ့ ကျမ်းပြုဆရာတော်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ကျီအဖြူ၊ ပုဆိုးကွက်တောက်တွေနဲ့ ဖြစ်နေကြပါပြီ။
 ပုဆိုးကို ကောင်းကောင်းမဆီးတတ်လို့ သင်းပိုင်ဝတ်သလို လိပ်ပြီး ဝတ်ထားတာကလည်း ဆရာတော်ကြီးတွေကို မြင်နေရတဲ့ ကျနော်တို့အဖို့ စိတ်မသက်မသာရှိလှပါတယ်။
 စစ်ကြောရေးစခန်းမှာ ဆရာတော်တွေကို ကျွမ်းထိုးခိုင်းတဲ့အကြောင်း၊ ထိုင်ထ လုပ်ခိုင်းတဲ့အကြောင်း၊ အရိုက်အနှက်ခံရတဲ့အကြောင်း၊ ‘မင်းတို့က ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သံဃာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က သင်္ဘန်းဝတ်တွေ’ ဆိုပြီး မကြားစုံမနာသာ ဆဲရေး

တိုင်းထွာခံရတဲ့အကြောင်း ဦးဇင်းဝယ်တွေက ပြောပြကြပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေကတော့ ကျနော်တို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့။ သိပ်မပြောစေချင်ကြဘူး။

ဒီလိုရန်ကုန်မှာ ဆရာတော်တွေကို အင်းစိန်ထောင်ထဲ ပို့လိုက်သလို မန္တလေး လေးပြင်လေးရပ်က ဆရာတော်တွေကို လည်း မန္တလေးထောင်တွေထဲကို ထောက်လှမ်းရေး (၁)၊ ထောက်လှမ်းရေး (၁၆)က တဆင့် ပို့လိုက်ကြပါပြီ။

ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်၊ (၇)နှစ်၊ (၁၀)နှစ် အသီးသီးချပြီး ထောင်တွေခွဲပြီး ပို့လိုက်ပါတယ်။ တိပိဋကတ်ဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလဆိုရင် ဟိုးအဝေးဆုံး မြစ်ကြီးနားထောင်ထိ ပို့ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလို ဘာကြောင့် ဖမ်းဆီးတာလဲ။

ဒီလောက် ဘာကြောင့်အညှိုးတကြီးဖြစ်ကြရတာလဲ။

အပြစ်ကတော့ ...

‘ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဆွမ်းစားပင့်တာကို ဆွမ်းစားမကြိုလို့’

‘ဗိုလ်ချုပ်တွေလှူတဲ့ စာအုပ်နှင့် စာရေးကရိယာတွေကို ဆရာတော်များက လက်မခံဘဲ ပြန်ပို့လိုက်လို့’ လို့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ရှင်းပြပါတယ်။

(၅)

‘မိုးကောင်းကျောင်တိုက် ဆရာတော် ဦးရေဝတ ပျံတော်မူပြီ’ လို့ ကြားရတော့ ကျနော်တို့ တော်တော်မင်သက်သွားမိ ကြတယ်။

ဆရာတော်ကို ဟိုတလောလေးကမှ ထောင်ကပြန်လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်။

ပျံလွန်တော်မူတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ကိုပဲ အထဲမှာဆိုရင် နာမယ်ပျက်မှာစိုးလို့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက စေတနာ ကောင်းလို့ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကမ်းကတမ်း လွှတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ပြန်လွှတ်ပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရတာပါ။

ဦးရေဝတ ဆိုတာက မန္တလေး သံဃသာမဏီ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ။

ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကာလနှင့် စစ်တပ်ကအာဏာသိမ်းအပြီး နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ ကျောင်းသားတွေ၊ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတွေကို တောက်လျှောက် အကာအကွယ်၊ အကူအညီပေးခဲ့နိုင်သူပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ ... ၁၉၉၀ အောက်တိုဘာမှာ မန္တလေးထောက်လှမ်းရေး (၁) က ဖမ်းဆီးပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တော်ချာ ပေးခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ...

ထောက် (၁) စစ်ကြောရေးစခန်း အခန်း (၅) မှာ ကျနော်ကို စစ်ကြောရေးလုပ်နေပြီး အခန်း (၄) မှာ ဦးရေဝတကို စစ်ကြောရေး လုပ်နေခဲ့တဲ့ အချိန်ပါ။

စစ်ကြောရေး ရက်ရှည်ကြာလာတာနှင့်အမျှ လူကတော်တော်ပင်ပန်းနေပါပြီ။

လက်နောက်ပြန် လက်ထိပ်ခတ်အနေအထားနှင့် နေ့ရော၊ ညရော တချက်မှအနားမပေးဘဲ မတ်တပ်ရပ်ရက် အစစ်ခံနေ ရချိန်မှာပါ။

တစ်ဖက်အခန်းက မချီတင်ကဲ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်တဲ့အသံ၊ ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံ၊ တရုန်းတုန်း ထုရိုက်သံတွေဆိုတာကတော့ မကြားချင်အဆုံးပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်အခန်းတံခါးကို ဝုန်းကနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ဇွန်မှိုင်း မင်းက တော်တော်ခေါင်းမာတယ်၊ မင်းအဖေတွေကို မင်းကတော်တော် ကာကွယ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အေး ဒီနေ့တော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ’

ကျနော်ကို မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်မှာ ဘယ်သူတွေနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ကိုင်နေသလဲ၊ ကျနော်က ဘယ်သူတွေကို ဘာ တာဝန်ပေးထားသလဲ ဆိုတာတွေကို တောက်လျှောက်မေးနေတာပါ။

ကျနော်ဆီက ဘာအဖြေမှမရလေ ဒေါသတွေပိုထွက်လာလေနဲ့ စစ်ကြောရေး ပုံသဏ္ဍာန်တွေကလည်း ပိုပိုပြီး ရက်စက် ပြင်းထန်လာခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီနေ့ မင်းကို ငရဲပြည်ပို့ပေးရမယ်၊ ရှော့ခံရိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား ဟေ့ကောင်’

သိပ်မကြာပါဘူး

လက်ထိပ်ခတ်ထားတဲ့ ကျနော်လက်ကောက်ဝတ်ထဲကို ဝါယာကြိုးရဲ့ နန်းကြိုးစိုက်သွင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ... ဗို့တိတ်ချီတက်လာအောင် ဘက်ထရီစက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ပါတယ်။

လက်ထဲမှာ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ ခံစားနေရတယ်။

တဖြည်းဖြည်းချင်း အရိန်ကို မြင့် မြင့်ပြီး လှည့်တယ်။

‘ဟေ့ကောင် ဇွန်မှိုင်း မန္တလေးမှာ မင်းလူတွေ ဘယ်သူတွေလဲ’

ရေငတ်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ အသက်ရှူလို့ မရတော့သလိုပဲ။

‘ဟေ့ကောင် ဇွန်မှိုင်း မန္တလေးမှာ ...’

သူ့အသံကို ကျနော်ဆုံးအောင် မကြားနိုင်ခင်မှာ

ဘက်ထရီ အရှိန်ကို အမြင့်ဆုံးတင်လိုက်တယ်။
ကျနော် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ရပ်နေရာကနေ ရှေ့ကို လွှင့်စင် ခုန်ထွက်သွားတယ်။
ကျနော် တကိုယ်လုံးက တဆတ်ဆတ်ခါနေတယ်။ ရုတ်တရက် ကျနော်ဘာကိုမှ သတိမရတော့သလိုပဲ။ ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျနော်အရင်ကရပ်နေတဲ့ နေရာရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သံမန်တလင်းပေါ် ပစ်စလက်ခတ်လဲကျနေတော့တယ်။
စူးစူးဝါးဝါး အမှတ်မဲ့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံကလည်း စစ်ကြောရေးစခန်းထဲကနေ အပြင်ကို လျှံထွက်သွားတော့တယ်။
ကျနော် သတိရနေတာက ...
ဂျပန်တွေ မီးမိုးထားတဲ့ ခေတ်က ကင်ပေတိုင်အိမ်ကြီးတွေက တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ အော်သံတွေ ထွက် ထွက် လာတတ်တယ် ဆိုတာကိုပါ။
အဲဒီတုန်းက ဂျပန်ဖက်ဆစ်က မီးမိုးထားခဲ့ပြီး ခုတော့ ...
ကျနော် သိပ်စဉ်းစားချိန်မရလိုက်ဘူး။
ကျနော်ကို အတင်းဆွဲထူတယ်။
‘ဟေ့ကောင် ထ ဒီတခါ မင်းမအော်နိုင်အောင် မင်းပါးစပ်ကို အဝတ်စီးပေးရမယ်’
သွေးတွေ အကွက်လိုက် အကွက်လိုက် စွန်းပေနေတဲ့ အဝတ်အဖြူရောင် အစတစ်စယူလာကြတယ်။ မာဖလာ အပေါ် စားလေးနှင့် တူပါတယ်။
‘ဟ ထား ပါးစပ်’
ဆိုပြီးပါးစပ်ထဲကို အဝတ်စကို ထည့်ပြီး ၂ ပတ်လောက်ပတ်ပြီး ခေါင်းနောက်မှာ ချီလိုက်ပါတယ်။
‘အဲဒီသွေးတွေ ဘယ်သူသွေးလဲ မင်း သိလား၊ အဲဒါ ရေတသွေးတွေပဲ၊ အေး ခေါင်းမှာတဲ့ ကောင်ရဲ့ သွေးနဲ့ ရေတရဲ့ သွေးနဲ့ တွေ့ကြုံပြီပေါ့ကွာ... ကြိုက်သလောက် သွေးအန်ပေတော့ ... ပြီးတော့ လဲ သေ ... မင်းတို့ သေသွားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဖူး... ခွေး ကျွေးလိုက်ရုံပဲ’
ဆက်ပြီး ရှေ့ခံ ရိုက်လိုက်၊ ပစ်လဲကျသွားလိုက်၊ ပြန်ထူပြီး ပြန်ရိုက်လိုက်နဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး စစ်ကြော ရက်များပါပဲ။
တဖက်ခန်းက ဆရာတော်ရဲ့ အော်သံတွေကိုလည်း တချက်တချက်ကြားနေရတယ်။
‘သွေးအန်ပြီး လဲသေသွားရင် အလောင်းကို ခွေးကျွေးလိုက်ရုံပဲ’တဲ့
သူတို့ဖက်ကတော့ တော်တော်ကို ရှင်းပါတယ်။
ကျောင်းသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်လာပြီဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ရာဇပလ္လင်ကို လာပြီး လှုပ်တာပဲလို့ ယူဆလာပြီဆိုရင်...

(၆)

ဒီတစ်ရက်ကိုလည်း ကျနော် ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။
အဲဒီနေ့က ဆရာတော်တွေ မျက်နှာမကောင်းကြဘူး။
ငယ်ကျော်လေးတွေ၊ မြေပဲဆားလှော်လေးတွေကို အထုပ်ကလေးတွေ ခွဲထုပ်ပေးနေကြတယ်။
‘အရှင်ဘုရား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား၊ ဘာကြားကြလို့လဲ ဘုရား’
‘အော် တကာကြီးမသိသေးဘူးထင်တယ်’ အစချီပြီး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ရှင်းပြရှာပါတယ်။
ဂန္ဓာရုံက ဦးဇင်းလေး (၂) ပါးကို ရဲဘက်ထုတ်မလိုတဲ့ ။
ဒီဦးဇင်းလေး (၂) ပါးဟာ စာကလည်း အင်မတန်တော်ပြီး အနေအထိုင်ကလည်း အင်မတန်ကောင်းပါသတဲ့။
ကျနော်တို့အမြင် ထောင်ထဲမှာလည်း အနေအထိုင်ကောင်းပါတယ်။
ဒီဦးဇင်းလေးတွေကလည်း ဆရာတော်တွေလို သပိတ်ကံဆောင်ခဲ့ကြတာပါ။
ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တရားရုံးက ပုဒ်မ (၅)၊ (၂)နှင့် မစွဲပဲ သာသနာ ညှိုးနွမ်းစေမှု ပုဒ်မ (၂၉၅)နဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး သိက္ခာချတဲ့အနေနဲ့ အဓမ္မ ထောင်ချခဲ့တာပါ။
နိုင်ငံရေးပုဒ်မ မဟုတ်ဘဲ၊ ရာဇဝတ်ပုဒ်မနှင့် အချခံလိုက်ရတဲ့အတွက် အခုလို ရဲဘက်အထုတ်ခံရတာပါ။
မနက်ဖြန် မနက်ထွက်ရတော့မှာဖြစ်တာကြောင့် ဦးဇင်းလေးတွေကို ခြေကျင်းခတ်ထားပြီးပါပြီ။
ခြေကျင်းခတ်ခံထားရတဲ့ သူ့တပည့် ပဇင်းငယ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဆရာတော်ကြီးများ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေ ကြပါတယ်။
ရဲဘက် ထုတ်ခံရတယ်ဆိုတာ
ဂက်စတာပိုတွေက ဂျူးတွေကို ဖမ်းပြီး အောစတင် အကျဉ်းစခန်းကို အပို့ခံရသလိုပါပဲ။
ရဲဘက်စခန်းတွေမှာ အတင်းအဓမ္မ အခိုင်းခံရတယ်။ ရိက္ခာမလုံမလောက်နဲ့ ပစ်ထားတယ်။
တဖြည်းဖြည်း အားအင်ကုန်ခန်းပြီး၊ ရောဂါဝင်ပြီး မသေဆုံးသင့်ဘဲ သေဆုံးကြရတယ်။ ဒါတွေက ထောင်ထဲမှာ မကြားချင်လဲ ကြားနေရ၊ မမြင်ချင်လဲ မြင်နေရတဲ့ နေ့တစ်ခု ဇာတ်လမ်းတွေပါ။
ဒါကြောင့် သူ့ တပည့်တွေ သေရွာပို့ခံရသလို ခံစားနေကြရတာပါ။
ဆရာတော်တွေ ခံစားရတာလဲ မလွဲပါဘူး။
နောက် သုံးလလောက်အကြာမှာ
‘ဒကာကြီး ဘုန်းကြီးတို့ ထင်သလိုပဲ ဦးဇင်းလေး ရဲဘက်စခန်းမှာ ပျံလွန်တော်မူသွားရှာပြီ’

(၇)

မန္တလေးထောက်လှမ်းရေး (၁)ထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် ဦးဇင်းတစ်ပါးကို တော်ချာပေးနေရင်း စစ်ထောက်လှမ်းရေးက အခုလို မြှမ်းခြောက်ပါသတဲ့။

‘ဟေ့ကောင် သင်္ဃန်းဝတ် မင်း ရေကြည်အိုင်ဆိုတာ ကြားဖူးလား’

ဦးဇင်းကလည်း ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်တယ်။

‘ရေကြည်အိုင်ကို ဦးဇင်း ကြားဖူးပါတယ်။ ဒကာရော အဝီဇီ ဆိုတာ ကြားဖူးလား’

ရိုက်နေတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဟာ တချက်ပိုင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ သူ့ ဂျူတီချိန်းသွားတဲ့အထိ ပြန်ဝင်မလာတော့ဘူး လို့ ဦးဇင်းကပြန်ပြောပြတာကို ကျနော် အမြဲကြားနေမိတယ်။

စစ်ထောက်လှမ်းရေး ထိပ်သီးကြီးများအလိုအရ ဆဲရဆိုရ၊ ရိုက်ရန်ကရ လုပ်ကြရပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် အနေနှင့်

‘ဒကာရော အဝီဇီ ဆိုတာ ကြားဖူးလား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ ဘယ်ထိ တာသွားခဲ့ပြီလဲ။

(၈)

ဘယ်လိုပဲရှိပါစေ၊

စစ်အာဏာရှင်စနစ် တည်မြဲဖို့အတွက်ဆိုရင်တော့ ဘနဖူးတောင် သိုက်တူးခုံတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကတော့

‘ဒကာမကြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို လွှတ်ပေးပါ

ကနေ့အခြေအနေကို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးအဖြေရှာကြပါ

ဗြဟ္မစိုရ်တရားရှေ့ထားပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြေရှင်းကြပါ’ လို့ ဗိုလ်တက်ကိုင်ပြီး ဆန္ဒထုတ်ဖော် အကြံပြု ပြောဆိုတဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါးကို ဆူးလေစေတီတော်ရှေ့မှာ ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့တယ်။

အဲဒီအကြောင်းအရာကိုပဲ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတဲ့ သီလရှင်နှစ်ပါးကို ဆူးလေစေတီတော်ရှေ့မှာ ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့ပြန် တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်တွေ ကပ်တဲ့ဆွမ်းကို မစားချင်ဘူးလို့ ငြင်းမိတဲ့ ဂန္ဓရုံက ကိုယ်ရင်လေး (၂၅) ပါးနဲ့ ဦးဇင်းငယ် (၁) ပါးကို ဖမ်းဆီး ပြီး ထောင် (၁၈) နှစ်စီ ချလိုက်တယ်။

‘မန္တလေးဘုရားကြီး မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ရဲ့ ဗိုက်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖောက်တာလဲ၊ ဘယ်သူအမိန့် ပေးတာလဲလို့ ရှင်းပြစေချင်ပါတယ် ဘုရား’ လို့ မျက်နှာသစ်ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားကြတဲ့ ဦးဇင်း (၇) ပါးကို ဖမ်းဆီးထောင်ချ ပစ်ခဲ့ပါတယ်။

စစ်တွေမြို့က ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေတင်ပြီးတွန်းတဲ့ ဆိုက်ကားကို စည်ပင်ရဲက အတင်းအဓမ္မသိမ်းသွားလို့ သွားပြီးပြန် တောင်းမိတဲ့ ဦးဇင်းငယ် (၉) ပါးကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ပါတယ်။

(၉)

ဒါနဲ့များတောင် ...

သာသနာပြုမင်း ဖြစ်လေဟန်အယောင်ဆောင်ချင်နေသေးတာလည်း အံ့ဖွယ်သုတပါပဲ။

‘စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာထိပ်သီးညီလာခံ’ ကို ကမကထပြုသူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအဖြစ် ဂုဏ်ယူလိုက်ချင် တာလား။

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပြည်သူတွေကို မိန့်ပုံနေတဲ့၊ ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို ချောင်ထိုးထားပြီး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးအဖြေရှာရေးကို ငြင်းပယ်နေလို့ နိုင်ငံတကာမှာ လူတောမတိုး လူရာမဝင်ဖြစ်နေတာကို ကုစားဖို့အတွက် ဆေးမြီးတို ရှာကြံလိုက်တာပဲလို့ ကျနော်တော့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တာ၊ ဘုရားကု ကု ကြည့်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

(၁၀)

ဘယ်လိုပဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးပြီး ကြံစည်အားထုတ်နေပေမဲ့၊

ကမ္ဘာကြီးကလည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ နားတွေ၊ မျက်လုံးတွေ၊ ဦးနှောက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ နအဖ မေ့နေပုံရပါတယ်။

ဒီနေ့ဆိုရင် အဓိက အလှူငွေမတည်ပေးမယ့် ဂျပန်နိုင်ငံ နှင်ဖူးဂူးရှ အဖွဲ့ကြီးက နောက်ဆုတ်သွားပါပြီ။

‘စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာထိပ်သီးညီလာခံ’ ဆိုတာကို မသုံးဖို့လည်း ကန့်ကွက်နေပါပြီ။

နိုင်ငံတကာက ဆရာတော်သံဃာတော်တွေကလည်း စစ်အစိုးရရဲ့ ပင့်ဖိတ်မှုကို မကြွလာတော့ဘဲ နီပေါနိုင်ငံ လုမ္ဗနီမှာ နိုင်ငံပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က မထေရ်မြတ်များနှင့် ‘စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာထိပ်သီးညီလာခံ’ အစစ်အမှန်ကို ကျင်းပသွားတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ ...

စစ်အစိုးရက သူ့ရွတ်နေကြ ဂါထာကိုပဲ မရှက်မကြောက် ဆက်ရွတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

‘ဘယ်သူတက်တက် မ တက်တက်၊ တက်တဲ့သူနဲ့ ဖြစ်အောင်ဆက်ကျင်းပသွားမယ်’။

။

(သပိတ် ကံဆောင်တော်မူနေကြသော အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရဟန်းအာဇာနည်တို့အား ဤဆောင်းပါးဖြင့် ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။)

ဇွန်ပိုင်း

၃၊ ၁၂၊ ၂၀၀၄။